

Julio Manrique, el "Don Joan" del segle XXI

Una de les obres amb més èxit de la temporada, *Don Joan* es va poder veure aquest cap de setmana al **Teatre Kursaal** amb les entrades exhaurides. *Don Joan* va tancar, a més, la darrera òpera de la temporada.

À
À

À À À

El mite de la figura de Don Joan té una llarga història, puix que ja era present a la literatura espanyola durant la primera meitat del segle XVII i és molt probable que la figura del seductor ja fos part d'èpoques anteriors.

Entre els escriptors més reconeguts que han escrit sobre Don Joan, es troba Moliere, pare de la comèdia moderna qui, a més de dramaturg, també era actor i coneixia molt bé el teatre tant per dins com fer fora. Moliere, encuriós per la figura, va escriure *Don Joan* seguint el mite de les seduccions. I ara, 300 anys després que Moliere escrigués *Don Joan*, **David Selvas** s'atreveix amb un Don Joan modern i atrevit. Moltes crítiques diuen que l'obra de Selvas és atemporal i adaptable a totes les èpoques, però cert és que el què ens presenta el director és des de una visió del tot actual.

Un saló d'un restaurant d'un hotel de luxe, una suau melodia de piano de fons i l'esmorzar dels clients que ocupen les taules del restaurant de l'hotel. Els clients, però, curiosament, no són clients directament, sinó que són espectadors que podran viure, els primers minuts de l'obra des d'una posició privilegiada: l'escenari. El públic, triat voluntàriament a pujar a dalt, veuran de prop com el seductor Don Joan -interpretat per **Julio Manrique**- conquereix la cap de sala de l'hotel, com reb amb despreci i odi la seva antiga muller, Donya Elvira -interpretada per **Cristina Genebat**- i com ignora els consells del seu company i fidel amic Sganarelle -interpretat per **Manel Sans**.

Manrique broda el paper del desvergonyiment i l'arrogància. Manel Sans també fa una excel·lent feina com a Sganarelle, posant sempre en dubte la ràbia que li provoca la conducta de Don Joan i la necessitat d'estar sempre al seu servei i fent tot el possible i impossible el què se li demana.

David Selvas dirigeix aquesta proposta sense tenir cap mena de por en el discurs, amb un text molt estudiat i amb moltes idees interessants que, desgraciadament, decauen en el transcurs de l'obra, doncs l'inici de la història és molt intensa però, a mesura que passa el temps, la intensitat de l'obra decau fins a tornar a revifar en la part final.